

ПРИТИСНУТА НЕМАШТИНОМ, ПОРОДИЦА ЧУТУРИЛОВ, ИЗ МОШОРИНА, ЖИВИ У ЛАГУМУ У ТИТЕЛСКОМ БРЕГУ

ОВА ПЕЋИНА НАМ ЈЕ ЈЕДИНИ ДОМ

Светозар: Не знам коју муку пре да вам опишем

Љ. Прерадовић - З. Грумић

ПЕЋИНА подно Тителског брега у Мошорину, деценију је једини дом петочланој породици Чутурилов. До њиховог дома, једне једине просторије са земљаним зидовима, подом и таваницом са видљивим пукотинама, стиже се, опет земљаним путем, на крају кратке улице Брањка Радичевића.

У дворишту препуном разних ствари, дрвеним столом и клупама, са већ скуваном кафом, шаком огрубелом од терета и физичких послова, стица нам руку и срдачно нас дочекује домаћин Светозар Чутурилов (65)

Кревет, сто и пећ бубњара, једино су покућство, а стари аутомобил уједно је орман и шпајз

са супругом Марицом Бароњом (46). Нису, веле, венчани али изродили су троје деце: Златицу (18), Миру (17) и Милоша (5). Стидљиво се правдајући да у пећини нема места, прима нас у авлију прекопута, где у чатмари од две просторије станује његова мајка Јованка Грубућ (87). У деветој деценији, ова ситна, али окретна старица брине о ћеркама Мири (58), млађој Савки (49) и сину Милошу (52).

Питамо Светозара за здравље, а он каже да не зна коју муку пре да нам опише: да ли болест све троје деце и супруге, сестара, или о животу у ла-

▲ ПОТРЕБА Светозар у лагуму успео да уведе струју

гуму, недостојном човска у 21. веку.

– Ово нам је једини дом – искрено ће Светозар. – Ни сам нисам добро, али морам да бринем о својој деци. Деца су болесна, а најтеже је са Златицом, која болује од епилепсије. Дневно некада има и по два напада. Голема је мука гледати своје дете како се пати. Струју сам некако обезбедио, а воду нам даје први комшија.

У пећини, лагуму у брду, који је, ко зна када војска ископала приликом неких вежби, не може се окренути. Кревет, сто и пећ бубњара, једино су покућство. Стари аутомобил, паркиран с десне стране тик уз улаз у пећину, уједно је орман и шпајз. Ту држе храну и одећу. Лево је шупа прекривена церадом. Ту Светозар држи нешто од алата, да има кад га мештани позову за неки физички посао или у надицу. Радити мора, остали укућани не могу да привређују.

– Добијамо социјалну помоћ и дечји додатак, али највећи део оде на лекове, пелене, храну – као да се правда глава поро-

дице. – Кад могу, купим им и нешто јестине одне, али гладни не смеју да буду, па макар ја био празног стомака.

Труде се Чутурилови да обнове и поправе колико и шта могу, али као да се то ништа не види. Страхују да се плафон у пећини не обруши на децу, па често коначе у бакиној

живот, али бар има више кревета да упуци могу ове спавати. Стиснемо се, па како нам буде – казује нам бака Јованка, која упркос годинама, иза куће обрађује комадић посне земље. Садим ротквице, лук, кромпир, да бар нешто уберем. Више од пола деценије сам у овој кући, није моја, власништво је шумске секције, али ме нико не дира.

Нису Светозар и његова породица одувек у тој пећини подно Тителског брега. Живели су

Децу нисмо хтели да дамо

ЦЕНТАР за социјални рад је, по Светозаревим тврдњама, хтео да им одузме децу и смести их у неку установу: – Деца су чиста и нахраћена, успели смо да се изборимо да породица остане на окупу. И мајку Јованку су намеравали да одведу у дом, али она није на то пристала.

ну, већ да се деци обезбеди колико-толико пристojан живот – искрен је Светозар. – Мени не смета да се купам у лавору и Марици да веш и лети и зими пере у дворишту у кориту, али само да болесну децу обезбедим.

За муку и патњу Чутурилових чуло се и ван Мошорина захваљујући Удружењу "Пријатељи Титела" и њиховој чланици Надежди Влашки. Писали су молбе и апеле многим, да се помогне овим честитим људима. Од Хуманитарне организације "Адра" добијају пакете гардеробе, новогодишње пакетиће, средства за хигијену, пешкире, постељину. И од Црвеног крста им стижу пакети.

– Свака помоћ им је добродошла, али кућа им је најпотребнија – каже Падежда. – Пре три године обратили смо се Хуманитарној организацији "Срби за Србе", који су од тада ангажовани за Чутурилове. По њиховој препоруци нашли смо три куће које су на продају ове у Мошорину, и очеки-

мо да их процене и одлуче се која ће се одабрати и о њиховом трошку средити. Породица не би да иде из овог места, ту су навикли и у другој средини би се тешко снашли.

Кућа некадашњег вртића, предочава нам Влашки, била би погодна за породицу Чутурилов. Садашњи станари дворишног стана спремни су да га продају, а ту, под ис-

Добијају социјалну помоћ и дечји додатак, али већина оде на лекове, пелене за одрасле

тим кровом је још један стан у који би се сместила бака са својим ћеркама и сином. Тај стан се, објашњава даље Влашки, води на Дирекцију за имовину, обраћали су им се тим поводом, али одговор још нису добили. Организација "Срби за Србе", спремна је да поправи кров и друго што треба, а онда би се уз помоћ хуманих људи, набавило покућство како би се кућа отремилла. ■

Свака помоћ им добродошла

ОНИ који су у могућности да помогну да се сакупи новац за куповину куће, могу се обратити Удружењу "Срби за Србе" и из Србије уплатити новац на рачун број 160-279491-71. Средства могу уплатити и на рачун Удружења за церебралну и децију парализу Тител "Пријатељи Титела" на број 200-2660880101810-49. Овој породици је до тада и даље неопходна финансијска помоћ за свакодневне потребе, а новац се може уплатити на текући рачун Светозара Чутурилова број: 160-5800101367031-97.

кући прекопута. А и тамо, тескоба. Одмах на улазу малена просторија, испуњена креветом. Поред је кварцна пећ, а у соби лево, два кревета и измешу сто. Проћи се не може. У шпорету који памти и боља врсмена пуцкета ватра, а Мира, бака Јованкина ћерка, седи на кревету и гули кромпир за ручак. Места за фрижидер нема, па стоји на дворишту.

– Ни ова кућа није за

веле, до 2014. у селу, под кирнују. Газда продао кућу, морали су да се иселе, а суграђани с вишником нису били вољни да им изнајме. Дошли су код баке Јованке, прекопута раширили шатор и колико-толико уредили пећину. Светозар и Марица, прву зиму су провели под шатором. Тада им је једино решење био овај лагум. И тако већ деценију.

– Није ми за мене и же-

▲ АДРЕСА Пећина се налази на крају Улице Брањка Радичевића

▲ РАЗУМЕВАЊЕ Стиже им помоћ од неколико хуманитарних организација и удружења

▲ ПОДРШКА Надежда Влашки (седи) са Чутуриловима